

Màrius Serra

Roser Calafell

Les aventures de la

NAPEU

Tot OK

Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU

Tot OK

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2020
© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2020
Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.
© d'aquesta edició: 2020, Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2020

ISBN: 978-84-18135-30-9
Dipòsit legal: B. 12.021-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A

La casa de colònies verbívores de la Napeu era un dels pocs espais del planeta sense cobertura telefònica. Es trobava al mig dels boscos de les Guilleries i acollia grups d'estudiants d'arreu del món. Ningú no sabia com la coneixien, però sempre hi arribava gent nova.

La Napeu tenia un secret molt poderós: sabia com transformar la curiositat en combustible. De resultes d'aquest poder, els estudiants que visitaven la casa de colònies obrien la ment a totes les llengües humanes i adquirien el superpoder d'entendre-les com qui porta un auricular a l'orella capaç de traduir-ho tot: exercitaven la transllengua.

Les instal·lacions estaven distribuïdes d'una manera irregular. L'entrada era una masia ampliada per darre-re amb tres casasses més, construïdes sobre les estructures d'antics pallers i corrals. Al voltant de les construccions s'estenia un prat que de seguida desembocava en un bosc tan espès que no s'hi podien fer tres passes seguides.

La Napeu era la parlant més vella del món i una lectora compulsiva. Per cada llibre que comprava, plantava un arbre. Llibre per arbre, arbre per llibre. Feia anys i panys que llegia i plantava, plantava i llegia, de mane-

ra que la biblioteca de la casa de colònies era immensa i els boscos del rodal tan frondosos que els esquirols es podien permetre passar d'arbre en arbre sense haver de saltar.

Aquell vespre els tocava celebrar la festa del pas de l'equador de les colònies, just quan feia set dies que havien arribat i encara els en quedaven set més abans de tornar a casa. La comissió de festes que la preparava es componia de tres nois i una noia.

Des del primer dia, l'Alf, d'onze anys i galtes vermelles, i la Bet, una rosseta menuda de dotze anys, ho feien tot junts, perquè eren els únics del grup de colònies que ja es coneixien abans de venir. Per això s'havien apuntat tots dos a la comissió, on havien coincidit amb dos voluntaris més: el Gorka, un xaval basc d'onze anys que portava un serrell tan llarg que gairebé li tapava els ulls i l'Oskar, un alemany espigat i pigallut que sempre tenia idees per fer coses, i potser per això no li acabava de caure bé a l'Alfred.

—No patiu pels gots —va dir l'alemany amb un somriure de suficiència—, els personalitzarem amb un retolador permanent.

—Quina bona idea!

L'Alf es va mirar la Bet amb cara de pena. Ja feia estona que notava que reia totes les gràcies de l'alemany, però això que li aplaudís una idea que era més vella que l'anar a peu li va confirmar el pitjor.

B

—Que cadascú hi escrigui el seu nom i cognom!

—Està bé, sí —va concedir l'Alf.

—Però el meu cognom és una mica llarg —va objectar el Gorka, amb un somriure—. Em dic Pagatzaurtunduagoienengoa.

—Com?! —els altres tres es van posar les mans al cap.

—Pagatzaurtunduagoienengoa —va repetir orgullós el Gorka, sense voler revelar que a la ikastola tot hom li deia Pagatza—. Ja se sap que els cognoms bascos de vegades són una miiiica llargs.

—Doncs hi posem les inicials i ja està! —va resoldre l'alemany.

L'Alf s'adonava que últimament la Bet sempre feia per posar-se entre el Gorka i l'Oskar, i llavors tots tres li donaven l'esquena. Se sentia exclòs i va buscar alguna manera de cridar l'atenció.

—Però amb les inicials hi pot haver moltes coincidències i serà un embolic —es va queixar, no gaire convençut del seu argument—. Millor el nom sencer i la inicial del cognom, no?

—A veure, Alf, tampoc no som tants, aquí —el va censurar la Bet.

—També seria mala sort que dos coincidissin, no?

Ja els tornava a tenir tots tres d'esquena.

—Provem-ho —va dir Gorka—. Jo seré GP, com el Grand Prix!

Agafà un got de plàstic i hi va escriure les inicials amb un retolador permanent. Després, n'agafà un altre i l'oferí, cavallerós, a la Bet.

—Ara tu, Bet.

La noia hi va escriure una E i una A majúscules.

—EA? Per què E? Que no et dius Bet? —li va demanar Gorka.

—Es diu E, li, sa, bet —va mastegar l'Alf, marcant territori.

—Doncs jo... —va dir l'alemany mentre guixava el seu got.

No li va caldre completar la frase. Quan els altres tres van veure que escrivia OK li van demanar que d'on sortia, aquell *okay*.

C

Van pensar que els estava vacil·lant.

—Sí, *okay*. Què passa? Em dic Oskar Kroos, jo, OK, i les meves inicials formen la paraula més famosa del món.

—Famosa? —L'Alf va estirar els braços per prendre-li el retolador i quan l'Oskar l'esquivà es va acostar les mans al cap per dissimular el ridícul—. Com pot ser famosa, una paraula?

L'Oskar es petava de riure mentre li passava el retolador per davant del nas. La Bet, que coneixia molt bé l'Alf, es va adonar que el seu amic cada cop estava més empipat, i va intentar treure-hi ferro.

—Va, nois, avancem!

—Doncs en basc, *oka* vol dir una cosa molt lletja.

L'Oskar va aturar el seu joc d'esquivar i es quedà quiet amb el retolador alçat com la batuta d'un director d'orquestra.

—Què vols dir, lletja?

L'Alf va aprofitar el moment per pispar-li el permanent.

—Doncs lletja. És el que diem els bascos quan fem llem al joc de les bitlles. *Oka!* I també vol dir «vomitar».

—Eeecs! —va fer amb una ganyota la Bet.

—Doncs sí. —El Gorka es va posar els dits a la boca per simular estava a punt de vomitar—. *Oka, oka!*

—Una oca és un ànec —bromejà l'Alf, que havia aconseguit escriure AZ al seu got—. Les meves inicials són molt més xules, perquè van de punta a punta de l'alfabet. D'Alfred a Zaforteza.

—Alf! —el va renyar la Bet.

—Què?

Es va produir un silenci incòmode. L'Alf començava a pensar que potser la Bet s'avergonyia d'ell davant dels seus nous amics, i això el va ofendre. Li va pujar un regust agre per la gola que el deixà sense paraules una bona estona. Mentrestant l'Oskar i el Gorka aixecaven la cresta, com dos galls a punt de llançar-se l'un contra l'altre. La Bet els va rebatejar en aquell mateix moment com els Gòrkars.

